

Appendiks 1

En kritisk gennemgang af tre positive studier om terror- og oprørsbekæmpelse

Den akademiske litteratur rummer tre prominente studier, der via analyser af kvantitative data påpeger, at oprørs- og terrorbekæmpelse virker efter hensigten. Nedenfor forsøger jeg at klarlægge, hvilken udsagnskraft studierne har mht. sammenhængen mellem den vestlige terror- og oprørsbekæmpelse og de islamistiske, antivestlige terror- og oprørsaktiviteter inden for de seneste 15 år.

1. Patrick B. Johnston, forsker ved RAND Corporation, viser i en analyse, at en given stats drab på en oprørsleder generelt udgør et effektivt middel i oprørsbekæmpelsen: chancen for at besejre oprøret og bringe konflikten til afslutning øges markant.¹ Hans datasæt rummer imidlertid kun 10 eksempler på succesfulde drab på islamistiske ledere (og ingen signifikant korrelation mellem drabene og sandsynligheden for at besejre oprøret), hvoraf kun et enkelt – drabet på Abu Musab al-Zarqawi – hører til krigen mod terror-æraen. Johnstons data er i det hele taget ikke synderlig relevante for dynamikkerne i krigen mod terror: Casene er fra 1976-2009 og vedrører alene konflikter mellem en statsmagt og en oprørsbevægelse. Fokus er altså ikke på de såkaldte ”internationaliserede konflikter”, der udgør de væsentligste slagmarker i antiterror-tidsalderen.

2. Patrick B. Johnston og Anoop Sarbahi har i et studie påvist en negativ sammenhæng mellem amerikanske droneangreb og terrorhandlinger i Pakistan i perioden fra 2007-2011.² Studiet benytter en yderst begrænset tidsenhed for korrelationen: en enkelt uge. Muligheden af mere langsigtede effekter behandles ikke. Hvad med ugen efter? Eller de følgende måneder? Skulle den militante organisation sunde sig og samle kræfter? Den mulige effekt er desuden forholdsvis beskedent: I en given uge, hvor der foretages et droneangreb i et givent område, vil der gennemsnitligt forekomme 0,68 terrorhandlinger, sammenlignet med gennemsnitligt 0,88 terrorhandlinger i uger, hvor der ikke foretages droneangreb.

Det fremgår ikke af studiet, at der tages højde for, om droneangrebene er udført før eller efter de militante gruppers terrorhandlinger. Det ser ud til, at det alene er forekomsten af droneangreb og terrorhandlinger *på et eller andet tidspunkt* inden for en given uge, der registreres. Har forskerne ikke undersøgt tidsrækkefølgen, er grundlaget for at fastsætte en ensrettet årsagssammenhæng meget svagt.

Analyseresultatet modsiges af Emily Manna, der mere metodisk forsvarligt undersøger forskelle i omfanget af terroraktiviteter *før og efter* et droneangreb (Johnston og Sarbahi fokuserer på afvigelser fra et gennemsnit).³

Johnston og Sarbahis studie har under alle omstændigheder stort set ingen relevans for gensidige effekter: Det er alene terrorhandlinger mod civile i det berørte område *i Pakistan*, der måles, ikke

¹ Patrick B. Johnston (2012): “Does Decapitation Work? Assessing the Effectiveness of Leadership Targeting in Counterinsurgency”, *International Security*, Vol. 36, No. 4, s. 47-79.

² Patrick B. Johnston Anoop K. Sarbahi (2016): “The Impact of US Drone Strikes on Terrorism in Pakistan”, *International Studies Quarterly*, 60 (2), s. 203-219.

³ Se: Emily Manna (10. april 2015): ”Do Drones Work? The United States Targeted Killing Program and Terrorism in Pakistan”, disputats ved Georgetown University. [www:](https://repository.library.georgetown.edu/bitstream/handle/10822/760963/Manna_georgetown_0076M_1_2939.pdf;sequence=1)

https://repository.library.georgetown.edu/bitstream/handle/10822/760963/Manna_georgetown_0076M_1_2939.pdf;sequence=1.

gengældelse mod vestlige civile eller militære mål (som hos eks. Jason Lyall⁴). Desuden er Johnston og Sarbahis analyseresultater fuldt ud forenelige med observationen af, at droneangrebene over tid har medvirket til at om dirigere flere militante gruppers aktiviteter i en mere antivestlig retning. Deres artikel afrundes ikke desto mindre triumferende: ”Så længe droner vedbliver at være effektive for terrorbekæmpelsen, er de kommet for at blive.”

3. Price C. Bryan har i sin artikel ”Targeting Top Terrorists – How Leadership Decapitation Contributes to Counterterrorism” påpeget, at drab på eller tilfangetagelse af en terrororganisationens leder mindsker organisationens levetid.⁵

Bryan benytter et omfattende datasæt, der både inkluderer nationalistiske, religiøse, højreorienterede og venstreorienterede terrororganisationer, der har været aktive i perioden 1970-2008: i alt 208 cases fra hele kloden. Det omfattende datamateriale muliggør, at Bryan kan generere statistisk ”signifikante” sammenhænge, men svækker selvsagt resultaternes relevans for den type terrororganisationer, som hører til krigen mod terror. I det mindste burde et dataudvalg, der kun indbefatter den type terrorgrupper, som er mål for krigen mod terror, fremvise et lignende mønster – og i hvert fald ikke vise det modsatte.

Hvis vi indskrænker Bryans datasæt til kun de cases, som rummer islamistiske terrororganisationer i de områder, som har været omfattet af krigen mod terror (Mellemøsten, Afrika samt Afghanistan, Pakistan og Usbekistan), er vi nede på i alt 36 cases.⁶ Blandt disse har vi 15 organisationer, som hverken er blevet opløst eller har fået slået deres leder ihjel (4 af disse har dog oplevet at få deres leder taget til fange). 14 organisationer har ifølge Bryans data overlevet drab på deres ledere (nogle flere gange; i alt 19 drab på ledere).⁷

Udvalget rummer nu kun 6 cases, hvor terrororganisationen er angivet som ”død”. Bryans definition på en organisations død er, at den ikke har udført terrorhandlinger i perioden fra 2006-2008. Af disse døde organisationer har 3 fået slået deres leder ihjel (sammenlagt 5 gange). Kan der så i disse tilfælde tænkes at være en sammenhæng mellem drabene på lederne og organisationernes ophør? Det kræver selvsagt, at organisationerne virkelig er døde. Men det er de ikke. De tre organisationer er Den Libyske Kampgruppe, irakiske Tawhid wal Jihad og al-Qaeda på Den Arabiske Halvø. Førstnævnte angiver Bryan som død i 2006, men organisationen har været særdeles aktiv i Libyen under og efter NATO’s krig i 2011. Abu Musab al-Zarqawis Tawhid wal Jihad stempler Bryan som død i 2008, men organisationen blev i virkeligheden integreret i al-Qaeda i Irak og til dels Islamisk Stat. Bryan erklærer al-Qaeda på Den Arabiske Halvø for død i 2006, men i så fald må også denne terrororganisation siges at have overlevet sin død: Gruppen har

⁴ Jason Lyall (27. marts 2015): ”Bombing to Lose - Airpower, Civilian Casualties, and the Dynamics of Violence in Counterinsurgency Wars”, *working paper*. www:

http://www.du.edu/korbel/sie/media/documents/research_seminar_papers/lyall-airstrikes-apr2015.pdf

⁵ Bryan, Price C. (2012): ”Targeting Top Terrorists – How Leadership Decapitation Contributes to Counterterrorism”, *International Security*, Vol. 36, No. 4, s. 9-46.

⁶ Det tilpassede datasæt kan ses her: http://www.eftertrykket.dk/wp-content/uploads/2017/06/Terrorist_Group_Leadership_Decapitation_1970-2008-modificeret.xls

Bryans oprindelige datasæt findes her:

http://bryanprice.com/uploads/Terrorist_Group_Leadership_Decapitation_1970-2008.xls

Brug Bryans kodebog som vejledning til at forstå tallene. Den findes her:

http://bryanprice.com/uploads/Terrorist_Group_Leadership_Decapitation_Codebook.docx

⁷ 5 organisationer har overlevet tilfangetagelsen af deres leder.

siden 2006 været meget aktiv, ikke mindst i Yemen, skønt dens ledere gentagne gange er blevet dræbt.⁸

Samtlige 17 islamistiske terrororganisationer, som har oplevet at få deres topledere dræbt en eller flere gange, har altså overlevet (en enkelt dog i reinkarneret udgave). Dertil kan bemærkelsesværdigt nok tilføjes det globale al-Qaeda samt Taleban, hvis ledere flere gange er blevet dræbt efter 2008, uden at organisationerne af den grund er brudt sammen.

Hvis der kan påvises en generel negativ sammenhæng mellem drab på en terrororganisations leder og denne organisations levedygtighed, kan den ikke bekræftes at gælde for de terrororganisationer, som er i sigtekornet for vores terrorbekæmpelse. Jenna Jordans studier⁹ – og til dels Bryans eget datamateriale – giver til gengæld god grund til at tro, at det modsatte gør sig gældende.

⁸ De resterende 3 organisationer, som Bryan angiver for døde, har fået tilfangetaget deres leder. Disse organisationer – tyrkiske Islamic Great Eastern Raiders Front, pakistanske al-Umar Mujahideen og marokkanske Salafia Jihadia – har dog alle været aktive efter 2008.

⁹ Jenna Jordan (2014): "Attacking the Leader, Missing the Mark: Why Terrorist Groups Survive Decapitation Strikes", *International Security* 38:4.

Jenna Jordan (2009): "When Heads Roll: Assessing the Effectiveness of Leadership Decapitation", *Security Studies*, Vol. 18: p. 719–755. www: <http://informationcollective.org/wp-content/uploads/2014/01/Jordan.pdf>